

I Jesu Namn!

S S S S Andas

Arbetande

I

S S Krans Plantering

Igenom

Medel = Personer,

Förestälde

Uti

En Christelig

Offred = Predikan

På Fjerde Söndagen efter Påska

uti Åbo Dom-Kyrka / år 1766.

af

AND. WETTERBLAD,

Förordnad Rector Schol. Cathedr. Ab.

A B D /

Tryckt hos JOHAN CHRISTOPHER FRENCKELL.

Then Swänsta Domkyrko-Församlingens
Christelige / Förnåme och Hedertwårde

S e d a m ö t e r.

Mine Högtålskade Åhörare.

Fntet annat, än The flåstas påyrkande har wållat detta ringa
arbetes utgifwande på trycket. Thet framträder därföre för
Edra ögon, Mine Högtålskelige, såsom thet blifwit föredragit.

Såsom jag sökt, at wåra Denna Christeliga och Seder-
wårda Församling efter min förmåga til tjenst upoffrad; så har
thet icke utan fog kunnat räknas mig til last, om The's wilja ej nu
til slut blifwit fullgjord.

Jag tilstår, at här mycket fattas, som eskat mognare och wid-
lyftigare utförande; men den mig ömande belågenhet, uti hwilken
jag under utarbetningen war försatt, då jag förestålte mig åndamå-
let wåra, at toga affed af Them, som i så långan tid mig på hjer-
tat legat, tycktes hämma tankar och förmåga.

Emottagen denna åminnelse så benågit, som den, GUDi
helgad, Læder til påsystadt sjålagagn öfwerlämnas.

Icke är han, som plantar, icke han som wåttnar, u-
tan GUD, som wårten gifwer; hwilken ock förlåne, at detta
icke måtte blifwa utan frukt i GUDs och wårs HEDras Jesu
Christi lefwande kånneedom!

Vårz HERAS Jesu Christi nåd, och
 GUDs kärlek! och thenz Helige Andes delaktig-
 het ware med Eder allom / i thet Aldrahögsta och
 i ewighet högtlofwade Treenige GUDens / Fa-
 drens / Sonens och then Helige Andes Namn!
 Amen.

GUD Zebaoth, wänd tig dock; ståda neder af himme-
 len, och se härtil, och besöt thetta wintråd: och hålt
 thet wid magt, som tin högrea hand planterat haf-
 wer; och thet tu tig stadeliga utwalt hafwer. Ps. 80:15,16.

Min trofaste GUD! som mig skickat, at til själars winnande
 för tin menighet tala ditt ord, som är gifwit, at wara våra fötters
 lykta, och et ljus på våra wägar, Tu wetst, at hwarje gång ps. 119:105.
 jag, under min tunga och nog tryckta ämbets tid, för Dig upträdte på
 thetta Dig helgade rum, hafwa mina suckar klappat på Din barm-
 hertighets döer, om nåd til ordets rätta utdelande; och at Tu måtte
 behålla själarna i Din lefwande kännedom til en fruktbarande plante-
 ring. Tu wetst ock mit hjertas ouphörliga qwillande i min enslighet,
 at thenna Christeliga församling, Titt planterade Wintråd, måt-
 te af Ditt nåderegner wattras, och af Din glädjesol uplifwas til er-
 nående af then wårt, som tin sorgfällighet påsyftar. Med innerlig
 bedröfwelse har jag dock, thet wetst Du, som hjertan känner; nödgats
 rona Din och wårt släges affagde fiendes outrötteliga arbejande, at

Undergrafsiva thetta Ditt Zions grundwalår; thet år, at på hwarjes handa sätt, dels genom sielfgjorda tankar utom Ditt ord, dels genom werldenes förströbelser, draga människorna ifrån aktning för tin Gånning, och the dyra Sacramenternas nödwändiga och wårdiga brukande. Han har ock beflageligen wunnit stora framsteg, när Ditt Zions wåktare måste se, huru kallfönnigt, och utan rörelse man låter nåderopen gå sig förbi. Af tin nåd står jag ännu thenna stund, på then wåkt, som jag efter Din försyn med tackfåjande wördnad får för tina fötter aflåggå, och Dig nu återbåra; då jag ej utan blödande hjerta skal sluteligen tala med thenna Din durtföpta Hjord. Hör då nu det bönerop, som offentligen anhåller om tiltråde: GUD Zebaoth, wånd Tig dock; ståda neder af himmelen, och se hårtill, och besök thetta wintråd: och hålt thet wid makt, som tin höggra hand planterat hafwer, och thet Tu Tig stadeliga utwålt hafwer. Statt up, och förbarma tig öfwer Zion: ty thet år tid, at Tu åst nådelig, och stunden år kkommen. Ty tine tje-

Ps. 102: 14, 15. nare wille gärna at thet skulle bygd warda. Gif dock icke dine turturdufwos själ wildjurena; och förgåt icke så platt tin Ps. 74: 19. nå fattiga kreatur!

Denne Psalm, hwarutaf ingångsorden åro tågne, innesfattar et innerligt hjertats blåtånd i bönen, för Den, som sig sielf åtagit, at wåra Israels Herde, och leda Joseph såsom får, v. 2. Hår förestållas the mödor, som skulle trycka försåmlingen, så HERNen skulle spisa thes lemmar med tårars bröd, och skånka them et stort mått fullt med tårar v. 6. Och synes detta ej allenast ångå Israelitiska kyrkan; utan ock förkunna tilståndet i Nya Testamentets försåmling, hwilken skulle skåtas af mångåhånda stormwåder: men emet dagarnas slut wåra måst fara underkastad, så folket skulle sof-

Matth. 13: 25. wa, och owånnen desto friare få utså ogrås mitt ibland hweteket. I förestållande af så betrångdt tilstånd tråder Issaph til GUD; och i början af Psalmen gifwer Honom nåmn af Herde: så wål i anseende til den trohet, med hwilken Han söker och sköter sjålarna; som ock i anseende til sit folks tilstånd, då det, såsom en wårnlös fåra-hjord, war utaf glupande ufwår omgifsit, och kunde icke råddas utan HERNS alsmåktiga hand. Til at så mycket mer ådagalåggå den förtröstan, med hwilken han nållas Guda-thronen, heter det: GUD Zebaoth, det år; Tu Hårskararnas GUD, som ålt styrer och

och tillåter efter Sin allmäfts, allwisshets, nåds och rättfärdighets laggar, se i nåder til thetta wintråd, at thet ej af stormarna aldeles upryckes!

Hwad annan utväg, än flyende til GUD i bönen, kunna de taga, som behjerta församlingens förfallna tilstånd? Men hwad mer derqweckande tröst är ock det icke, at wannmäktige matkar och usle Creatur känna sin beskyddare, och kunna med wisshet om bönhörelse och hjelp i sinom tid, frambara sit åliggande in för then alsmägtige och förbarmande Gudens fotapall?

Thenna bödens innehåll är, at thet wintråd, som GUD sielf planterat, måtte af Honom besökas och wid magt hållas. Wintrådet är Församlingen, som GUD sig utvalt hafwer strart ifrån werldenes början, sedan inifrån innom Jsrael, i det Han har kundgjordt Jacob sit ord, och Jsrael sina seder och rätter; men icke så hedningomen, them Han ej heller låter weta sina rätter; och ånteligen i sin Son Jesu öfwer hela werlden så utsträckt: Ps. 147: 19; 20.
at här är icke Jude eller Gret, icke tjenare eller fti, icke man eller qwinna, utan alle äro en i Christo Jesu. Gal. 3: 28;

Den liknas ock wid en wingård i anseende til den sorgfällighet och möda, som användes; dels wid hwart och et tråds planterande däruti, hwilket GUD sielf uttrycker, då Han omtalar i Es. 5: Es. 5: 4.
huru han hade all ting ospardt, at kunna få theraf druswor; men fick beklageligen ej annat uphämta, än willdruswor: dels wid anskaffandet af arbetare. Wore icke GUD sorgfällig om thes wid magt hållande, så gick Han icke ut bittida om morgonen, wid tredje, sjette, nijonde och ellofte stunderna, at leja sig arbetare: dels ock Matth. 20: 1, 6.
i anseende til then glädjande frukt, som GUD för all sin möda wäntar. Ps. 104: 15;
Så kan, om man får låf at här tala tillämpningswis, ingen ting högre sägna wår GUD, än när han finner syndare, som i sann båttrings ordning komma, inympas genom trona i Wintrådet Jesu, wäpa til, och bära Gudaktighetens sanna frukter.

Besinne en och hwar, huru cuttröttelig GUD är i sin kärlek; och brinnande i sin längtan efter wår salighet. Och, som af naturen äro willoljoträ, har Han planterat i sin församling, at blifwa. äkta Rom. 11: 24;

trä. Han har ock med förundransvärd tålmodighet fördragit wår ofruktbarhet det ena året efter det andra; dock under alt detta wårdat en och hwar utaf oss, och tålt med mycken försöning. Sans mildhet är thet, at ännu icke är ute med oss; Sans barmhertighet hafwer ännu icke ända: utan hon är hwar morgon ny, och Sans trohet är stor. Hans trohet är thet, at oansedt wår kallsinlighet och hans i nåder utsträckta armars föraktande gör, at the, som äro i Hans ställe förordnade at wårda wingården, och sköta hwar och et träd theruti, wilja bogna under hemlig sorgbörda, och ofta bringas, at göra sit arbete med suckan; Han dock ännu söker och wäntar, om Han måtte fatta them, som altid gifwit honom Jer. 2: 32. orsak at klaga, at the förgåta Sonom ewinnerliga.

Ehet, som härtill förmår wår sorgfällige Wingårds-Herre, är, at Han sielf har planterat hwar och ett winträd, och sig stadeliga utwalt. Fast än Hans Församling har i alla tider måst utstå hwarjehanda bistra öden; så har Han dock igenom Christus 46: 5, 6. stum och för Hans skull så grundat och wid magt hållit thenna sin Matth. 16: stad, at helwetes portar icke skola wara henne öfwermågtige, 18.

Til then ända låter Han sit ord förkunnas och Sacramenterna 2 Cor. 5: 20. na utdelas igenom sina sändningebod, om hvilka thet ock heter: 1 Cor. 3: 9. at the äro Guds medhjelpare, såsom hwar och en Församling är Guds återwärt, Guds byggning. Men alla under arbetares bemöddande är förgåfwes, om ej Gud sielf uppehåller sit winträd, Luc. 13: 8, 9. grafwer omkring thet, och göder thet, at thet må bära frukt. Förgåfwes blifwer ock GUDS egen möda, så framt ej hwar och et träd sticker sig, at åtlhda och efterkomma sanningenes ord; ty då är Matth. 7: 19. domen sålunda affagd: Swart och ett träd, som icke bär goda frukt, skal afhuggas och kastas i elden.

Min innerliga önskan blir derföre nu sluteligen sådan, som den altid varit, är, och blifwa skal, at såsom denna Församling är en GUDS plantering; Han, som sielf är Wingårds-Herren, ej ännu må tröttna, at använda sin möda på det, som kan tjena til wårt sanna bästa: och at ingen, hwarcken af eller tilträdande, Lärare 2 Joh. 8. må hafwa borttappat thet man arbetat hafwer, på thet GUDS Andas arbete i denna plantering må winna sit systemål! Om wår gode gode

gode GUD det wunnit eller ej, skal nu i HERRANS Namn Eder och mig til Hjelprøisning widare föreställas; hwartil styrk of med Din Andas nåd: Jader wår, som äst i himlom.

Evang. Joh. 16: 5-15.

Wårdaste Åhörare! J hafwen skal at wid detta mig ömmande tilfålle fordra något besynnerligt ämne, utarbetat med all möjlig styrka, och i the utsköfaste ordalag. Min staplande tunga borde och swara til Eder fordran, och nu wara en tilsäckelig thet hjertas tålk, som ej hwilat, at för Eder bästa til högden upsända sina slämtande suckar under all then tid jag fått räknas ibland thenna anjneliga och upmärksammas Förfamlings lärare, och warit den ringaste. Men J lären måtta hålla til goda mit, efter wanligheten ensaldiga, utförande; ty alt thet jag förmår framföra, äro halfbrutna ord, fuktade med tårar: emedan mit affkedstal til Eder ej aflöper, utan at mit innersta därwid röres. Om J willen, det jag och bör förmoda, wara dårrom öfswertygade, at jag med godt samwetes intygande kan säga, det jag och gör: Gud är mit witne, huru jag åstundar Eder **Phil. 1: 8.** alla af hjertans grund i JESU Christo: om J och wiljen wpartistt döma, huru jag uti min swaghet ibland Eder förwaltat thet Andans ämbete, som jag efter Guds skickelse och Eder egen kallelse beklådt, såsom och, huru J det samma Eder til nytta användt; så hoppas jag, J ei lären förwågra mig benågna öron til then affhandling, som efter Ewangelii anledning skal föreställa:

GUDS Andas arbetande i HERRANS Plantering genom Medel-personer.

1:o Sjelfwa planteringen.

2:o Huru arbetet af Medelpersonerna förättas i denna HERRANS plantering. Votum.

Når thet led til then stund, at wår dyraste Frålsare skulle wandra ifrån werlden, war Han, såsom en ömhiertad husbonde, sorgfällig, hurn thet efter Hans dagar skulle gå med then plantering, som

som Han med så mycken möda grundat genom sin himmelska lära, stadfästat genom sin strafflösa wandel, och skulle til trädens fruktbarande watnas med thet blod, som snart skulle rinna til människornas salighet. Trädens antal i den af Honom gjorda plantering war näp- peligen större, än at det inneslöts inom den lilla Församling, som utgjordes af Hans Apostlar. När Han nu skulle skiljas ifrån them, begynte Han sit affedstal i Joh. 15: och fortsatte det i 16:de Cap. Hwaraf vårt Evangelium är tagit. Thetta skedde ej allenast til then ända, at Han wille öfvertuga them om sin kärleks oföränderlighet i det sista; utan ock stadfästa dem, under mötande widrigheter, i tro- ne, och göra dem, som Han utsedt til medelpersoner i sin plantering, skickelige, at redeligen kunna förvalta thet ämbete, hwartil the woro utkärade. Kärta begrepet af ämbetets skyldigheter war: at the skulle gå ut, och lära alt folk, och döpa them i namn Faderns, och Sons, och thens Helige Andes, och lära them hålla alt thet Iesus hade them befält.

Matth. 28 :
19, 20.

På thetta sätt skulle nu HERANS plantering begynnas och fortsättas med den aldrädmaste sorgfällighet. Sjelfwa planteringen war altfä then Christeliga Kyrka, och hwar en menniska deruti, det träd, som först igenom wattsens bad i ordet skulle inympas i Winst- trädets Iesu Christo, at med honom inlifwad, såsom grenen i trädets, kunna bära mycken frukt; och sedan bringas til alt högre och högre wårt och stadga igenom ordet, och det af Iesu sjelf instiftade nådes- medlet, HERANS Heliga Natward.

Joh. 15: 5.

Allt detta tyckes Frälsaren påsyfta, när Han b. 13. talar om then Helige Ande, som är sanningenes Ande, och utan hwilken ingen kan kalla Iesum en HERA. Han skulle leda lärjungarna i all sanning. Fast än denna Iesu försäkran egenteligen utmärker then Helige andes utgjutande öfwer Apostlarna i ymnigare måtto, och then stöd the af Hans bistånd skulle hafwa uti alt hwad dem mötte; så uttrycker dock detta ledande icke allenast, at the af Honom skulle blifwa lika såsom wid handen förde i sit ämbetes förwal- tande: utan ock, at the, som med lydaktiga Hjertan emottogo san- ningenes ord, skulle steg ifrån steg blifwa af samma Ande, såsom spä- da barnet af modren, ledde, stärkte, och alt mer och mer bibehållne i GUDS och wärs HERANS Iesu Christi lefwande kundskap. 3

1 Cor. 12: 3.

fädant afseende talar Johannes om barn, ynglingar och fäder, 1 Joh. 2: 13, och Paulus om en fullkommen man, then thet är uti Christi fullbordiga ålders mått. 14. Eph. 4: 13.

Huru högt thenna plantering är i GUDs ögon ansedd, följet, teligen huru mycken sorgfällighet thes skötande fordrar, och huru männe menniskorna sjelfwa, som utgöra församlingens lemmar, böra wara, at the ej, såsom odugelige, afbyggas och bortkastas, kan man märka, när man besinnar GUDs mödosamma arbetande wid des förwärfwande och bibehållande.

Igenom det beklageliga syndafallet bortkommo wi ifrån vår rättmätige HERRE, och blefwo, såsom slafwar, bragte under vår fiendes tyranniske of. Så mycket denna belägenhet, i hwilken wi of sjelfwa störtat, smärtande den öfwer vårt tillstånd, om jag så får låf at säga, bekymrade GUDen; så sorgfällig war han of, at dra da of til sig tillbaka. Men efter GUDs wishets, nåds och rättfärdighets lag kunde det ej på annat sätt verkställas, än at enda Sonen skulle åtaga sig vårt trälse. Timmet, som skulle trälsas, war så dyrt, at en broder kunde ingen förlösa, eller GUDI någon försona: ty thet kostar för mycket, at förlösa thetas själ, så at han måste låta thet bestå ewinnerliga. Och ingen ting syntes GUDI kärare, än de Creatur, som Han hade skapat efter sit beläte. Sonen måste altså efter det i Gudomens råd gjorda beslut förwärfwa menniskorna med sit eget lifs låtande, hwilket är det samma, som JESUS här kallat at gå, och v. 17. at gå til Fadren. Af denna grund säger Paulus: at Christus hafwer bestält sig en församling, och at Han har then förwärfwat med sit blod. Eph. 5: 27. Ap. 8. 20:

Man må håpnas af förundran, när man föreställer sig JESU sorgfällighet och bemödande, at behålla the förwärfwade själar uti sin saliga och ljuswa gemenskap. At the icke skola upgifwas under det de wandra på wägen til ewigheten, föder Han them med sit ord, och såsom en trogen Herde leder dem på den gröna ång, som Dauid wid omtalar; at the af thenna Himlaspis, uppehållne och wedergwäckte måga kunna uthärda med hwad them möter, hwilket of Dawid utmärker, sågande: om tin lag icke hade warit min tröst, så wore jag förgången i mit elände. Hwarmed of församlingen instämmer i Jer. 15: emedan håller of tit ord uppe, så wi thet Jer. 15: 16. så: och thet samma tit ord är vår hjertas frögd och tröst.

Han kallat them til den dyra måltid, som Han på jorden har tillredt för sina wänner, och gifwer dem sig self at äta och dricka i wälsignadt bröd och win, ropande: alle I, som törstige ären, kommer hit til watten, och I, som icke penningar hafwen, kommer hit, köper och äter; kommer hit, och köper utan penningar och för intet, både win och mjölk. När syndaren uti sin wärande Honom ryggen, ropar Han: wänd om tu affällige Israel; om wänder eder I affällige barn; hwi wiljen I dö, I af Israels hus? När han säfwer sött på sin säkerhets hyende, klingar rösten; Eph. 5:14. waka up tu som säfwer, och stätt up ifrå the döda, så warder Christus tig uplyfande. När bedröfwelle påkommer, tilbjuder Ef. 66:13. Han sig, at såsom en moder hugswala. Ho kan uttala eller begripa alla the mått GUD tager, at sköta sin plantering?

Dömmar nu sjelfwa hwar, om själar få wårdslösas, och uti huru stort answar the stå, som låta thet förderfwis, hwilket GUD sig så ömt åtagit; dömmar ock den själes olyckialiga öde, som ej wil låta sig wårdas; dömmar huru sträng efterfrågan det blir efter själen, när hon är så dyr, at thet icke hjälper menniskone, om hon förwårswade hela werldena, och får skada til sin själ; och at menniskan ingen ting kan gifwa, thet hon kan igenlösa sin själ med. Jesus, Matth. 16:26. som sig self för och utgi wit, och sig til egendom förwårswat, wårde och så, at om möjeligit är, ingen må gå förlorad; utan låte sin Helige Anda så arbeta uti och genom ordet, at wi måga frälste warda!

När wår Själawån lemnade thetta jordiska umgänge, blottstälte Han dock icke the sina handlösa; utan gaf sin försäkran om then Helige Andas, som igenom Medel-personer, hwilka förde Andans ämbete, skulle sköta den of Jesu planterade församling, och wårda hwar och et träd, såsom thet fordrade: Hwarom nu i sednare delen.

GUDs Andas werk är, at til menniskornas frälse, straffa alla synder, på thet the måga blifwa hjälp och nådbegärande. Han straffar the utrogna, som icke wilja erkänna Jesum för sin HEDre och Frälsare, eller i tronens lydna wandra den utstakade wäg. Han straffar the egudaktiga, som icke wilja gå ifrån mörkets rikes wäldighet, utan framgent lefwa efter sit onda hjertas begär. At nu hwar och en må så skötas, som fordras til hans räddning; äro Predikanter och Lärare, såsom Medel-personer, förordnade, at förwårta dessa GUDs Andas handlingar. Men skal ändamålet winnas, så få the ej wara tyfse emot synden;

den; ej låta sig under några förevändningar tillbaka hållas, at säga Jacobs huse theras öfverträdelser, och Israels huse theras synder: och det ej allenast offentligen och öfver hufvudet, utan ock enskilt; ej låta sig dragas af orene affigter at tåga och smickra, samt ej gifwa hunden domen thet heligt är, och icke låta sina pårlor för swin. Matth. 7: 6.

Jag ryser, och blodet stelnar i läppet, när jag tänker på detta ämbetes wigt och tyngder, på thet hårda answar, som thy medföljer, och på den obotliga skada det söder af sig, när arbetet å ena sidan wårdslösas; och när å andra sidan, the, uppå hwilka ämbetet anwändes, icke wilja åtlöda sanningene. GUDS egna ord härom äro estertänkliga, så för den wårdande, som för them, hwilka skola wårdas, i Hes. 3. Hes. 3: 17, 18, 19.

Tu skalt höra ordet af minom mun, och göra them ena förwaring på mina wagna. Om jag säger them ogudaktiga: tu måste dö, och tu förwarar Sonom icke, och säger Sonom thet icke, at then ogudaktige tager sig wara för sit ogudaktiga wäsende, på thet han må blifwa lefwandes, så skal then ogudaktige dö för sine synders skull: men hans blod wil jag träfsja utu thine hand. Men om tu förwarar then ogudaktiga, och han icke omwänder sig ifrån sit ogudaktiga wäsende och wägar, så skal han för sine synders skull dö; men tu hafwer friat tina själ. Du dyrbarare det ämne är, som man hafwer under händerna, desto större sorgfällighet fordras til des wårdande. Hwad kan dyrare wara än mennisko-sjålen, som ej igenom mindre wårde än GUDS egit blod, kunde förfättjas i sällhet? Och för detta skal göras räkenkap! Uck, at the, som tänka sig til at blifwa arbetare i HERANS plantering, wille med någon grannlagenhet förut detta besinna; såsom ock, at the, som skola skötas, ej gjorde trogne Medel-personers arbete tungt och förgåwes!

Men oaktadt sådant möter, söka dock the, hwilka med godt samwete wilja, såsom trogne arbetare i wingården, en gång träda för alla werldenes domare, at med all den tro och redlighet, som staffarom ägnar, så föråtta arbetet, at hwar må, så mycket möjeligit är, få sin skötsel: hwilket sker, när the igenom ordet bemöda sig, 1 Cor. 4: 2.

110 Ut med upwäckande röster bringa den sorglöse och säfwande til at upwåkna, och blifwa sorgfällig om sin bästa. När Frålharen talte til Lärjungarna om sin bortgång, nödgades Han säga til them: och ingen af eder spör mig hwart jag går. Han synes förebrå them deras sorglöshet om det goda, som Han igenom sin bort-

gång skulle förvärfwa. Thet är wäl icke utan, at thetas hjertan blefwo af sorg betagne, när the hörde, at Iesus skulle skiljas ifrån them; men the lærer och tillika blifwa ostridigt, at the ännu icke kunnat bortlägga den fattade tanka om Mesie jordiska rike; och thetas druckne, wdre the förblindade, at the icke med långtande själens begär sågo på Iesu andeliga rikes uprättande. Thet går beklageligen merendels så til, at man

Phil. 2: 21. söker efter sit eget, och icke thet Christo tilhörer. Omsorgen för det andeliga och ewiga låter man alltid blifwa den sista och ringaste.

Thenna sorglöshet gör, at man hwarken märker den närvarande fara, eller wil sorgfälligt bruka the medel, som föreslås och gifwas til thes undgående; utan man undandrager sig alla tillfällen, som gifwas, til ordets hörande, och beröfwar sig anledning til vidare omtanka. Om och sådana höra ordet, så är det dock så kallfännigt, at the ej får i thetas hjertan fatta rötter. Om och GUDs röst kommer them något närmare an til upwäckelse: så kunna the wäl thetas något röras och försträckas; men qwäsja strart hos sig GUDs Andas arbete. The äro blinde, at se in i GUDs wilja, och wilja ingen ting mindre, än wisa GUDs bod otwungen lydriad. Det står således

Es. 26: 10. om sådana: om än them ogudaktigom nåde tilbuden warder, så låta the dock icke rättfärdighet: utan på jordene the rätt se skulle, göra the thet ondt är: ty the se intet SÄRrans härlighet. The höra hwarken Lagsens eller Ewangelii röst: then förra såla de så litet, som the i oberedda hjertan kunna sig til nytta använda then senare. För Lagsens hotelser försträckas the näppeligen, och Ewangelium fråga the ej efter: ty the älska sin bekymmerlöshet. Så at, wände sig hwart man wil, måste en sorgfällig arbetare med smärt-

Jer. 6: 10. sam tillämpning låna orden af Jeremia: Ach! med hwem skal jag dock tala och betyga, at dock någor wille hört? men thetas öron äro oomskorna, the kunna icke hört: si, the hålla SÄRrans ord för gåckeri, och wilja thet intet. Såsom these stå emot all upwäckande nåd, så blifwa the i okunnighet eller förwändt begrep om the himmelska sanningar. The göra sig sådana begrep och tankar om bättring, omvändelse och tro, som the wilja och them smakar smicfrande sig i detta tillstånd af GUDs barmhertighet, men glömma bort Honom wara en GUD, som icke låter gåcka sig, och at Han en gång skal tala med them i sine wrede, och med sin grymhet försträcka them. Til bedröfweligit öfande af thetas ymkanswärda

Ps. 2: 5.

belågenhet kommer ock det, at ju längre the få sofwä uti sin obekym-
merfambhet, desto hårdare somna the in, och tåla ej, at någon skal
förstöra them i theras skadeliga ro: utan bemöta en sådan med owil-
ja, ja, thet kan ock gå til bitterhet. Många låra beklageligen the
wara, som nödgas igenkänna sig i denna affskildring; men ordets
H:re gifwe nåd, at det må ske til upwäckelse!

Här är fara at själen går förlorad. Hvem åligger det då, at
arbeta på et sådant tråds räddande, om icke the Medel-personer,
som äro satte at wara waktare? The häfwa theföre up sina röster, *Hes. 33: 7:*
at få den sifwande lyndaren upwäckt, på thet han må besinna sig i
från djefwulens snaro, af hwilken han är snård, och af hwilken han
emottagit then dwaledröck, som gör honom så känslulös. The pre-
dika ordet, hålla på i tid och otid, straffa, truga, förmana
med all saktmodighet och lärdom, fast ock then tid wore inne, at
menniskorna icke skola kunna lida hålsosam lärdom: utan skola,
efter sina egna lustar, samla sig lärare: efter them tliar i dro-
nen, och skola wända sig ifrån sanningen, och wända sig til
fabler. Theföre låta the sig icke wara no, at på de *GU:Di* *hels* *2 Tim. 2: 2;*
gade rum utströ ordets ådla såd: utan söka tillika at enskylt och i syn- *3: 4-*
nerhet komma en och hwar an efter des beskaffenhet. Ty ho wet,
när *GU:Di* tåckes gifwa them bekymmerlösom nåd, at sig til gagn
samla the frön, som utsås? Ho wet, när den stund kan infalla, at
Lärarens erindringar ånteligen kunna gifwa stung i hjertat, at den
sifwande bekymmersam börjar fråga: hwad skal jag göra, at jag *Ap. G. 16:*
må warda salig? Men skal detta erhållas, så får ej hos Läraren *30.*
wara et blått märkande och anmärkande, och tillika et alltid warande
stilla tigande: ty det gör, at den sorglöse mer och mer insöfwas. Dock
hwad kan den ropande rösten uträtta, så länge människorna satt sig
före, at om ej alltid med orden, dock i lefnaden gifwa det återfall:
efter the ord, som tu säger of i *S:Krans* namn, wilje wi
intet höra tig. Men ehuru tungt arbetet blifwer på sådant sätt, *Jer. 44: 16*
fortfar dock arbetaren

2:0 At med bestraffande söka rödra the hårda syndare, ef-
ter thet ock hörer til *GU:Ds* Andas åmbete. Såsom människans
hjerta är alt ifrån ungdomen benågit til det ondt är, så wil hon ty-
gelfritt wandra efter sit bedrägeliga hjertas lustar, och ostiltat gå
then wäg, som intet god är: utan at wilja spegla sig i theras störd,
som

Wish. 5: 6, som wid slutet af sin wandel höras klaga: wi hafwe felat om rätta wägen, och rättwisones ljus hafwer icke lyst oss, och förståndens sol är oss icke uppgången. Wi hafwe gångit altsammans orätta och skadeliga wägar, och hafwe wandrat på willa stigar, men Guds wäg hafwe wi icke wetat. På thet then barmhertige Guden må få them räddade, arbetar Han genom sina tjenare på theras hjertan med bestraffande, när Han ej längre kan låta dem til sin olycka gå med mjuka tömmar. Hwar man wil synda, men ingen wil blifwa straffad. Thet förra göra the med lust, och thet sednare orsakar så mycket större klagan som det är osmakeligt; icke betänkande, at thet softar på theras bästa. Det är underligt, at alla wilja utan åtal göra ondt, men ingen hafwa namn af at wara ond; och fast än människorna göra mörkelsens gärningar; wilja the dock heta ljusens barn. Wäl kunna the fördraga bestraffningen, så länge then är allmän; men tiltalas de enskilt: så blir antingen larm blåst, eller ock äro många sådana, som förhårda sig at oförskämt och fräckare synda. Besträffandet sker i följd af förutgångna förbrytelser; och bör ske i kärleksfull affigt. Kan man då säga, den hafwa rätt kärlek til nästan, som ej söker at rätta honom; kan man ock wäl säga å andra sidan, den hafwa rätt kärlek til sig sjelf, som icke tål och emottager straff til förbättring? Och huru kan man säga den arbeta på syndarens räddande; som ej alftwarligen söker igenom föreställningar af lif och död, wälsignelse och förbannelse, at bringa honom ifrån sina willowägar?

Ingen, på hwilken thet arbetas, som rätt tänker, lærer annat finna, än at sådant, ehuru det kan ömma, softar på des bästa. När nu den, som wil föda planteringen, gör alt sit til; huru angelägit bör det då icke wara för dem sjelfwa, som det angår, och Jer. 22: 29. til hwilka thet heter: o land, land, land, hör Guds ord, at, så länge bestraffning kan något uträtta, det är i nådetiden, taga sig den til rättelse? Men Gud allena känner en trogen arbetares oro, när Han, oaktadt all sin användande möda, nödgas beklagande låna Jeremie ord: thetta folket hafwer et affälligt och ohörsamt hjerta; blifwa affällige, och hållat så alt framåt; och säja icke en gång i sit hjerta: låt oss dock frukta Gud. Dock huru wilja sådana en gång svara för alla utpräfsade suckar; för alla förböner, som theras ondskas gjordt fruktlös; och för alla wäl-

wälmenta tiltal, som å GUDs wägnar blifwit til them gjorde; men låtit alt hos sig blifwa förgåfnes? Man sådana usle syndenes och snöda lustars trälar kunna fylla någon annan än sig sjelfwa, när the, föraktande både nåd och hotelse, tilreda sig sjelfwom efter Guds rättfärdighets dom, helvetes odrägeliga lågor i ewighet til lön för sin syndatienst? Ach! låter ej arbetet och Jesu utgutna blod på Eder blifwa förtorad! Kommer ihög, at J ären dyrt köpte.

1 Cor. 6:20.

När GUDs nåd fått komma syndaren an, at Han begynner besinna sig, och liggande för barmhertighetens thron, tigger och får smaka nåden, när det på Honom använde arbete ej är förgåfnes: utan Han begynner med alfware söka och med glädje sinna Salighetens wäg: så hwilar ej fienden, at för Honom utläggga the nåt, i hwilka Han lätteligen kan snärjas, det är litande på egen rättfärdighet. Emot detta har nu en trogen och upmärksam Arbetare i planteringen, at fullgöra Andans ämbete så, at Han må

30 Kunna qwässa och afhjelpa denna egna rättfärdighetens upwällande gäsning. Wälmenande själar kunna ofta råka i then irrgång, at the inbilla sig wara något mer än andra, sedan the blifwit upwäckte, och i sin själ fått smaka den sötna, som de nu äga framför då, när de lågo under syndens herrarvalde, och wandrade på begärelsens olycksaliga stigar. När de tycka och sinna bönens Gude wara hos sig verkande; när the få mera smak för GUDs ord; när the kunna taga sig til wara för grofwa synder, och föra en utwärtens strafflös wandel: inskjuter altid fienden tankar om någon egen godhet, om något litande på sig sjelf, om sin förmänta styrka at kunna stå womstötliga, och om något företräde framför andra, hwilka ej så lysa i theas ögon, såsom the tycka om sig sjelfwa. Under alt detta gåser det andeliga högmudet, och then egna rättfärdighetens högtaktande tiltager, hwaraf sker, at man föraktar andra, och i sjelfwa werket förringar Jesu rättfärdighet. Ju längre sådana få ohämmade hysa sin sjelfgoda inbillning; ju mindre alwarligt, ifrigt och nådbegärande är theas wälförande til nådastolen; ju mindre weta the af andans fattigdom, och ju mer slächnar däremot den upgångna tronens gnista. Med sådana själar går thet och så långt, at the ringa akta, ja änteligen förakta the i församlingen förordnade nådemedlens brukande: hwilka de tänka wara sig, såsom nog grun-

- grundade och faste, onödige til widare upväckelse och bibehållande i nåden;
- Matth. 25:5. hwaraf sfer, at the änteligen blifwa sömnige, och sofwä. Huru nödigt är icke, at komma sådana själar til hjelp, med kraftigt öfvertygande, at den som söker någon annan rättfärdighet, än den, som i Jesu är, han går en willowäg. Därföre förkastade ock Paulus alt det egit war, så gande sig ej arbeta på annat, än at warda funnen i G:Ran Jesu Christo, icke hafwande sin rättfärdighet, som kommer af lagen, utan then, som af Christi tro kommer; nemliga then
- Phil. 3:9. rättfärdighet, som af G:Di kommer genom trona. Låter då eder hjelpas, at med öfvertygelse se, at wi allesammans äro så som the orene, och all wår rättfärdighet är såsom et orent kläde. Kommer ihog församlingens ängel i Laodicea, hwilken sade
- Es. 64:6. sig hafwa nog och behöfwa intet; men wiste icke, at han war elände och jämmerlig, fattig och blind, och nakot: därföre blef honom rådet gifwit, så framt han icke skulle blifwa utspydd, at köpa guld, på det han måtte blifwa rit, hwit kläder at klä, da sig uti, på thet nakenhets blygden icke skal synas, och at smörja ögonen med ögnasalwo, at han måtte få se. Om G:Ran wil gå til doms med sin tjenare, så är för Sonom
- Ps. 143:2. ingen lefwandes rättfärdig: ty hwem är den, som kan swa
- Job. 9:23. ra Sonom et ord emot tusende?

Then förderfwade egenfårleken och skadeliga högaktning, som man tattar för sig sjelf, gör, at såsom man då ringa aktar andra, så är man nog benägen at okärligt dömma andra, och för sin domstol framfalla theras göromål; altid förglömmande at sticka handen i egen barm. När wid sådant ej hafwes betänkande, hurudan är då Christendomen, och hwar skal man då söka och finna goda gärningar, hwarutat wår wandel bör lysa? När trogne Arbetare sådant se, bemöda the sig

4:0 Alt ej allenast föreställa den sig ombetrodda Plante ring nödwändigheten af all okärlighets wederstygelse och afläggande; utan påyrka ock utöfwandet af rätt Christelig kärlek, såsom thet öfwiweliga kännetecknen af dem, som äro Christi

Joh. 13:35. Lärjungar; icke så, at wi efter det gångbara werldenes sätt äro fristoflige at älska hwarandra med ordom eller med tungone,

1 Joh. 3:18. såsom thet thet minst kostar, utan med gärning och sanning.

Vi äro icke wordne HERrans plantering til den ända, at wi skole wara fruktlösa träd, eller sådana, som låta sig nöja dermed, at the allenast hafwa blad, det är, pråla med Christna namnet; utan, at wi skole wisa däråf wärfeligit gagn uti lefnaden. Huru illa är icke då bestått med the så kallade Christi efterföljare, när hufwudssumman af budet, som är kärleken af et rent hjerta, och af et godt samwete, och af en ostrymtad tro, icke mera finnes än til namnet? Blåtta munnens bekännelse gör ingen salig; äfwen så litet, som någon må tänka himmelen för sig öpnas för des goda gärningars skul. Men såsom tron nödwändigst wisar sit lif uti kärlekens och Christeliga dygders utöfwande; så blifwer ju ock det en nödwändighet, at wandra det hörda, bekända och qnammade ordet wärdeliga; hwilket sker, när wi låta wårt ljus lysa för menniskomen, at the måga se wåra goda gärningar, och prisa wår Fader som dr i himmelen, och ådaga lägga Andans frukter, kärlet, frögd, frid, långmodighet, mildhet, godhet, tro, saktmodighet, tysthet. Med ett ord: när wi lägga oss therom alla winning, at wi uti wårt tro låta finnas dygd, och i dygdene bestedelighet, i bestedelighetene måttelighet, i måttelighetene tålmod, i tålmod gudaktighet, i gudaktighetene broderlig kärlet, i broderlig kärlet allmännelig kärlet. Ty när thesa stycken äro riteliga när oss, så låta the oss icke finnas sáfånga eller utan frukt, i wårs HERrans Jesu Christi tundska.

2 Tim. 1: 5

Matth. 5: 16

Gal. 5: 22, 23

2 Pet. 1: 5, 6, 7, 8

Anteligen förekommer 50 efter Jesu gifna anledning, en nödig försiktighet wid arbetets föråttande i HERrans plantering, när han så talar: jag hafwer ännu mycket såja eder, men I tunnen thet icke nu bära. Såsom träd gifwas af ättfellig art, af hwilka hwart och ett fordrar sin ans; så förekomma ock Lemmar i församlingen, hwilka til beskaffenhet och tilstånd äro stiftaktige. Jesus wille ej nu betunga lärjungarna med mer än the kunde bära: därmed har han utmärkt then försiktighet, som fordras af en trogen arbetare. Et läkemedel tjenar ej til alla fraktheters helande. Thet fordrar GUDs Andas nåd, bön, arbete och sörjtelser, at kunna rätt dela sanningenes ord. Här fordras at dela thet i rättan tid, och efter hwars och ens behof. Alla wilja gärna blifwa tröstade; men det kräffer mycken omhugsamhet at rätt brukas

2 Tim. 2: 15

Jas. 11: 7. Skaffarna Lust och We, och at efter omständigheterna i rättan tid
 Luc. 10: 34. gifwa win och olja. Sålom en oren och otidig iswer kan gö-
 ra mycken skada, så förderfwar ock en otidig slathet mycket, som el-
 jest kunde stå at hjälpa. Bör man icke söka at röra den be-
 tymmerlösa, upwäcka den sälwande, angripa den sig fördr-
 dande, utrensfa det onda, som finnes hos den, som är inta-
 gen af för mycken selskhet, drifwa på at tradden måga bära
 frukt, och söka läka dem, som sargade dro? Hwad försiktighet
 fordras icke til alt detta, så framt arbetet skal wälsignas med önske-
 lig framaing? Men om ock the, på hwilka arbetet användes, ej
 wilja sticka sig uti rätt ordning, utan framhärda at wara romsforne
 i hjertat och öron, och förblifwa i then belägenhet, som the satt sig
 före at älska; så få the thet sselfwa umgälla. Den trogne arbe-
 ren har frälst sin själ; och kan i gladt hopp abra sig försäkrad,
 at när wi alle skola samlas in för Honem, som skal låta hwar och
 en få skörda sina gärningars frukt, skal han warda ständandes
 uti en stor frimodighet emot them, som honom bedröswat,
 Wisb. 5: 1. och hans arbete förkastat hafwa.

Huru jag under all den tid jag varit med Eder, wäl med
 swaghet, dock med upriktigaste herta och all möjelig sorgfällighet,
 igenom Guds bistående nåd (af mig sself har jag intet förmått, u-
 tan honom all-na ware tack och äran!) sökt fullgöra det mig äle-
 gat, dömmen Han, som utransafar mig och förstår mina tankar fier-
 ran. Men dömmen ock Edra egna samweten opartistt, om och huru
 mycket det använda arbete förmått hos Eder uträtta. Dock HER-
 re gack icke til doms med tina tjenare och tjenarinnor; och låt din
 arbetande nåd ej ännu uwhöra at wärka uti tin Plantering, så at
 den må frambringa Dig behageliga och sig sselft i ewighet gagneliga
 frukter!

Wärdaste Åhörare! The sselfa ord man talar med någon;
 plåga oftast göra det starkaste intryck, och längst i minnet behållas.
 Lemmen mig därför nu frihet, at innan jag stilles ifrån Eder, jag
 får uti edra hjertan, såtom til et testamente, nedlaga några ämin-
 nelse ord. Sålom jag under arbetandet långtat efter Eder salighet,
 så

Ä öfvar jag, at the måga med järnstyl blifwa inristade? Ställer dem under GUDS åkallan i werket, och thet skal aldrig ångra Eder. Emottagen den af mit wålmenande hjerterådana:

10 Hörer Eder alltid färdige til then sidsa resa, hwilken menniskan så litet kan undgå, som det är allom förelagdt en gång dö; och sedan domen. Fast ån wår Jesus nog wiste, at Hans Ebr. 9: 27. bortgång ifrån werlden skulle blifwa så bitter som smådetull; hade Han dock nöje at ofta tala där om. Wi dö i sielfwa födelsen, sade en Hedninge; ja, wi begynne icke så snart at lefwa, som wi icke i thet samma begynne at åter gå ut ifrån thet herberge, uti hwilket wi gjort intråde at drwållas allenast några ögnableck. Thet första möte wi få, når wi komma i werlden, är döden, och Ju längre jag här lefwa får, Ju närmar jag til grafwen går; Min dödsstund åntlig nalkas. Men såsom thet ej blir därwid, at menniskan allenast dö; så kom ihög hwad dig sedan förestår: så lär Du altid besitta dig, at lefwa Christeligen. När thet sidsa basunåljudet höres öfwer alla werldenes åndar, måste wi alle uppenbarade warda för Christi domstol: på thet hwar och en skal så efter som han handlat hafwer medan han lefde, ehwad thet är godt eller ondt. 2 Cor. 5: 10. Blifwer då icke det nödigast af alt, at så sticka dig, at Du med glädje kan emottaga den sidsa gästen? Döden är för naturen thet förträckeligaste man kan föreställa sig; men för den, som dageligen gör sig med honom bekant, är han den färfömmaste wån. Lefwernet är fullt af oro ifrån waggan til grafwen; men trösta dig i trone med dödens ståndiga åtänkande, hwilken efter en tröttsam lefnad gifwer en söt och stilla hwila. Här är sjukdom, då fås hålsa; här rafa tätta stormwindar, då löper man in i säker hamn; här swåfwar man i en wacklande lyckå, då blir man bewarad för alla omwåplingar. Glömm du icke, at i dödsstunden och på den sista dag förestår den räkenskap, som du icke kan undgå; glömm du icke, at dödsstundens ankomst är öwigh; glömm du icke, at döden är en döer til ewig sällhet eller olycksalighet; glömm du icke, at af alt det du i werlden ågt, du ej tager med dig annat härifrån, ån tina gårningars frukt: så lærer Du låta hwar dag wara tin dödsdag, hwart ögnableck wara dit sidsa, och tina wigtigaste och stundeliga betraktelser bestå i allwarliga beredelse tankar til dödens emottagande. Då lefwer du med din GUD ige-

nom Jesu blod förenad, med din nästa i dagelig försontlighet, med dig sself i et roligt samwete, och i alla wedernöddor med gladt hopp och i salig öfvertygelse, at dit stoft skal åter samlas och dina förmultnade ben blifwa grönskande; samt at din Jesus, hwilken du med trone omfattat, och i lefnaden utan släud älskat, skal på then sista werldenes dag förklara tin skröpliga lekamen, på thet han skal göra honom lik med sinom förklarade lekamen, af Phil. 3: 21. then kraft, themed han förmår sig all ting underläggga.

Men skal tu kunna blifwa rätt beredd til dödsstunden, och med nögd hjerta lemna detta timmeliga; så förakta ej det

2:dra: Låter ej werldenes och det närwarandes kärlet blifwa ägare af Edra hjertan, som dro til långt högre ämnade. Lärjungarna hörde ej gärna talet om Jesu bortgång; ty the hängde ännu med sina begär wid jorden. Werldenes kärlet gör menniskan bekymmerlös om sin själs ryktande, och förqwäfler all erindran om the steg hon bör taga til ewigheten. Hwar man aktar sig at indricke förgift; men det är beklageligt at menniskorna, utan at se then påföljande skada, låta sig döfwas af ögonens lusta, köttfens
 1 Joh. 2: 16. lusta och et högfärdigt lefwerne: förgåtande därunder at med
 Luk. 14: 18, 19. 20. alfware tänka på döden, råkenskapet, domen och ewigheten: ja, the blifwa theraf så långt bragte, at the afwisa nåde tilboden, lika the män, som budne woro til then stora Natwarden. Besinna därföre alltid, at den aldrig kan inkomma i the utwaldas salighets boningar, som på jorden sökt sin himmel i förgångeliga ting, och sådant som med Guds kärlet och begärens uplyftande til högden ej kan äga gemenskap. Besinna all tings otillräckelighet, at, håst til några ögnablick, kunna tilfredsställa tin odödeliga själs trängtan, eller i någor måtto låta dig få smaka en droppa af den sanna förnöjelte: då skal du finna huru alt annat föder och underhåller oro; men himmelen och det osynligas älskande en förnöjelte, som stillar all din åtra. I werldsälskare, kommer alltid ihog: at werldenes wänskap är Guds owänskap; och at den, som wil wara werldens wän, warer Guds owän. låter det därföre wid alla påkommande ting, wara uti edra tankar: hwart går jag? hwart tager min hog och kärlet wägen? antingen leder detta som mig förekommer och jag mig företager, til eller ifrån Gud? Bör jag icke håldre wälja, at med min
 Träl

Frälsare wandra på hwakaste törnen, än söka nöje i thet, som stiller mig ifrån Hans efterföljande och ljuswa ägande? Min själ, wil du må wäl i tid och ewighet, så beröjwa ej Gudi tit hjerta, at gifwa det åt någor, som jorden och werldene tihörer.

Thet är beklageligt med menniskans falska hjerta, at thet drager henne på så många skadeliga afvägar, dem hon, sig selswom lemnad, hwarcken wil eller kan se; och hwilka störta henne uti yttersta elände, om hon ej lemnar nåden tilgång. Ären I därom öfwerlygade så lären i och gifwa aktning på det

3:de: Stå icke emot den upwäckande nåden, och förqwäf icke samwetets påminnelser; utan täl och rätta dig efter the bestraffningar, som ste til din upwäckelse och förbättring. Thenna är affigten och ändamålet af Guds Andas arbetande i sin plantering. Den usla menniskan säfwer gärna så sött på sin säkerhets hyende, at hon ej wil weta af någon upwäckelse; men betänkt, om det får wara tid at säfwa när fienderna waka til din ofärd? När syndaren löper i sin yra, är han säfom en wild häst i stridene, hwilken ej wil låta hålla sig tillbaka. En så olycklig själ ärföljer utan ringaste motstånd sina lustars häftiga ström. Men besinna, at then kallande rösten och nådens tilbod kunna efter Guds rättfärdighet oförmodeligen uphöra, då du lemnas i förhärdadt sinne, hwilket du har sself wallat. När nåde tilboden föraktas tid efter annan, så tager Guds rättfärdighet wid, och då blifwer ändan försträckelse och förtwiflan.

Dynen dronen i syndare, som så tilbringen eder lefnad, säfom I hafwen gjordt et förbund med döden, och förwetat eder med helwetet. Hörer et exempel, hwilket jag ej utan rysande erindran kan, men bör, dem säfom til warning framdraga, at de måga se huru thet slår ut, när Guds nåd drages til lösaktighet. Thet war, ej *Jut. Ep. v. 4.* för många år tillbaka, en ibland oss, som förde en syndig wandel. Efter min Guds nåd arbetade jag med all sorgfällighet på des upwäckelse och räddande: men oaktadt alt bemödande blef ingen ändring, utan den usla menniskan fortfor, säfom såld, at synda; och den ändring, som någon tid märktes, war så litet alswarlig, som beständig. Sådant war tilståndet in til dess en slutdom tilstötte, under hwilken och syndamättet på så försträckeligt som beklageligt sätt med

grof synd öktes. Nåden, som så ofta blifwit förjagad, synes vara bortwiten. Jag war natt och dag outtröttelig, at arbeta på den arma siälens räddande; men kunde ingen ting uträtta. Det, som ännu gör min blod darrande, war, at den samma ej kunde bringas at nämna det wedergäddande och tröstefulla ordet Gader war, men eljest läsa hela bönen. An mera: den samma kunde ej eller nämna det söta

Ap. G. 4: 12. Namnet **JEsus**, i hwilket all war Salighet dr; kunnande wäl med mig läsa någon wers, men måste alltid stadna, när thet dyra Namnet företom. I kunnen lättare föreställa Eder mit bekymmer härwid, än jag thet beskrifwa, när jag på

Jer. 7: 16. mina suckar och böner tycktes få detta swar: tu skalt icke bedja för thetta folk, ej eller någon klagan förebära, eller lägga tig ut för them in för mig, ty jag wil inter höra tig. Min ångslan tiltog, och mit bemödande mångdubblades, när den siute på alt mit tal med beklagande röst sade: sig vara omöjeligt at få utsäja de nämnde orden Gader war och **JEsus**. Och i sådant tilstånd måste, när det sista anklappandet skedde den 28 Febr. 1755 M.... R... gå in igenom ewighetens port. Dock faller jag ej häröfwer någon dom; utan med handens läggande på munnen hänstjuter det i Guds obegripeliga råd och nåd. Men Eder, I sästwande och hårde syndare, berättar jag til warning hwad jag erfarit. **U**stwen dyligt ynkeligt exempel anförer och **J. C. FRIESS** i sin afhandling om den gudommeliga Wedergällnings rätten, hwilket sig tildragit år 1729 den 18 Febr. med en husman i **Orbeck**, som i sin hälfos tid talat hänligen både om **JEsu** namn och om **Sans** **Nattward**. Predikanten, som war kommen til den sjuka, fant, at honom war omöjeligt at få det wälsignade **JEsu** namn på tungan. Dansedt Predikanten med de närwarande, af innerligaste medömkan bad til **GUD** för denna syndaren, kunde det dock icke hjelpa; utan han måste blifwa för alla, som honom sägo, en klar spegel af **GUDS** rättfärdighet, såsom han tilförene hade warit en hemlig **GUDS** barmhertighets försinådare. Speglen Eder darsföre uti det, som är androm hårdnackadom wedersfarit, och synder icke på nåden uti den förunta salighetenes dag; wakter eder, at gifwa **Gudi** anledning til denna klagan, jag hade planterat tig til et sött winträ, och til en gansta rätt.

rättfärdig såd: huru äst tu då nu mig worden til et bittert wildt wintred? När alla warningar förkastas, alla bestraffningar Jer. 2: 21. slås i wädret, Guds godhets, tålsambets och långmodighets rikedom förkastas; så samten I Eder sielswa efter eder hårdhet och obotsfärdiga hjerta, wrede på wredenes dag, när Guds rättwisa dom blifwer uppenbar. Rom. 2: 4/5.

Jag nedlägger nu i edra hjertan thesa äminnelle ord, och förenar dermed then erindran, som Josua gaf det sin wärd anförtrödde Irael, färt förr än han skulle wandra alla werldenes wäg: Bewa: Jos. 23: 11. rer edra själar granneliga, at I haswen HERAN edar GUD kär; äfwen ock den, som Mose böd folkena: behåller all the bud, Mos. 27: 1. som jag bjuder eder i dag. Milde Herde, sök ännu tina wilsefarande får! Du sorgfällige Wingärdsman, wårda Din Plantering, sköt hwart och et träd, och boritag icke Din nådes hand, förr än du sunnit hwar och en! Du Iraels Wäktare, waka så öfwer wår wälfärd, at wi alle måga få med glädje samlas på thet rum, hwarest nådelönnen skal udelas för arbetarena i Din Plantering!

Tiden skyndar på, och mina afsmattade krafter påminna mig at gå ned ifrån detta rum: men förwägren dock icke mit enfaldiga tal ännu edert tålamod. Jag har något at orda med min GUD och med Eder: ty jag wil stillas ifrån Eder med ledigt samwete.

Min GUD och min Fader! Detta dit usla stäkt wet hwarfen hwar början skal tagas eller slutet göras, när jag wil wäga at tala med Dig: ty Dig, min GUD, är jag så mycken tack skuldig, at om jag hwarie minut af the dagar, som Du förunnat mig lefwa, kunde nedfalla för Din fotapall på mina syndiga knän, för mädde jag dock äldria nog tala til Dit lof, och alla mina ord wore ända en mer än otäckelig tåll af mit tacksamma och wördnadsfulla hjerta. När jag tänker på mina dagar, kan jag ej annat, än berömma och uphöja Dig, HERRE, HERRE, som äst min til. Ps. 71: 5, 6. flykte, mitt hopp alt ifrån min ungdom. Uppå Tig hafwer jag förlätit mig alt ifrå moderlifwet: Tu hafwer dragit mig utu mine moders lif: min berömmelse är altid af tig. Allt ifrå första stund, då Du, emot all min förmoden, sticade mig at bliwa arbetare uti Din plantering, har Din nåd warit underbar es mot

mot mig i all min swaghet. Din wisshet har förddt mig, sin hand har ledt mig, tit förbarmande har uppehållit mig under alla bördor, och underhulpit mina tyngder, och Din Gudomeliga tröst har uprättat och wedergwäckt mit hjerta, när det warit nedslagit och bekymmersfullt. War thet mit hopp wid hwilket jag mig stödde, när jag i denna

Ps. 18: 47. Din Wingård gjorde intråde: at **SE**Xren lefwer; så har jag ock det under alla mina utståndna skiften så kraftigt och lustligt erfarit, at jag aldrig borde få trösta mig af den minsta din nådesblick, om jag det ej erkände i tid och ewighet. Min arbets och ämbets-tid, som jag dyr aktat, har warit tung; det wetst Du, hwilkens ögon sedt alt: den har ock oftast blifwit mer och mer tung gjord: men det, som mig oförtjent tryckt, har jag burit i stilla hjerta, och Dig allena hemstålt. På detta sätt har det blifwit mig drageligit. Jag har rönt huru litet man kan lita på menniskor; men Du har hulpit mig at draga alt med tyst tålmod in til denna stund. Du har gifwit mig et nögd och gladt sinne; därwid har Du ock bibehållit mig: ty jag har sedt, at Du i all ting har ledt mig efter tit råd. Min af arbete förswagade hälfa har Du til min förundran stärkt; och mina swaga krafter hafwa rönt Din underhjelpande hand. När jag grämt mig öfwer den ringa frukt, som Dit ord syntz skaffa; har Du dock stillat min oro därmed, at någon själ någon gång blifwit fattad. Upstige aldrig hos mig den tanka, at jag skulle tilskrifwa någon annan än Dig allena, om jag något förmått! Jag har ej annat warit, än et käril i min Mästares hand. Min **GUD!** jag tänkte at kunna nu tala mycket med Dig; men Din godhets mångfaldighet wäller, at ju mera jag wil, desto mindre förinär jag. Låt Dig dock behaga min, sig aldrig slutande bekymmersamhet, huru jag, som warit och är, owärdig och för ringa til all then trohet och barmhertighet, som Du med tinsom tjenare gjordt hafwer, må kunna wedergålla tina wälgärningar. Jag skal läfwa och tacka Dig, **HE**Xre, så länge jag här är, och Din godhet skal aldrig af mig förglömmas. Alt thet anda hafwer, läfwe **HE**Xren!

Du **SE**Xrans wälsignade Plantering, I mine Sögt-alkstade Abbrare! Til mit hiertas lättande lären I icke förneka mig, at ock något få tala med Eder, i den allwetande **GUD**ens åsyn, som oss alla känner. Under den tid, af inemot 20 år, som jag warit med Eder, har jag fuller med ytersta krafter efter min **GUD**s förkända nåd

nåd sökt, at förträta det mig åliggande arbete i denna vingård. Men oansedt mig aldrig har felat god vilja och wälmening för hwar och en, kan jag dock ej för den grannsönte GUDen påstå, mig hafwa så alt fullgjordt, at jag kan swara til hans strånga fordringar: ty jag kommer altid ihog, at mig är wäl mer befalt, än jag kun- nat uträtta. Dock finner jag någon glädjande tilfredsställelse i den Eyr. 3: 25.
upriktiga wilja och det sorgfälliga bemödande, hwarmed jag wintlagt mig at fullgöra min kallelse. Men det ware långt ifrån, såsom skul- le jag tänka, det hafwa kommit af någon min egen kraft; ty jag er- känner ock sjeltwa wiljan, såsom min GUDs nådeskänk. Ingen gö- re mig den oförrätt och tänke, at jag härunder söker mig sjelf; utan jag nämmer det endast GUDI til äro, thes ware Han sjelf mit Wit- ne! Tänke ingen, at jag arbetat med sådan lätthet, som man all- månt welat tillägga mig: andras nögda hwilostunder hafwa warit min tröttande arbetstid; och efter aflagt arbete från detta rum, är jag säker, at mången ej welat byta med min intallande natt. Jag har under GUDs åkallan haft mödan ospard wid utarbetningen, ehuru swag den warit; och systemålet därwid har warit allas gagnande. Jag går förbi at tala om det ingen annan wet, om mina bekymmer- samma stunder, mina hjerteliga förböner, mina suckar och tårar; ty the äro af min GUD räknade och samlade. Ware det nog, at jag utan egit berömmande, ty alt har endast warit GUDs nåd, kan säga: mig hafwa warit det ljus likt, som lysar androm, men tärer sig sjelf; och däraf kommer, at jag nu går ifrån eder med en kraftlig och nedfallande hydda, som bebos af utmattade sinnen.

Huru jag ensfyllt sökt göra mit til, kallat jag dem ibland Eder at witna och döma, som weten, det jag utan fruktan för någon mö- tande ogenhet, eller i hopp af någon lekamlig förmon, talat med Eder å HERans wagnar, at wända af ifrån syndawägarna, och i nådes- nes dag blifwa wakande. Etw det, at om i ännu fortfares at rin- ga afka mina wälmenta råd, så skolen I på den stora dag wara HERanom ansvarige; ty jag har sökt Eder, men icke Edert.

Jag widgår utan förbehåll, at min umgängelse ibland Eder har wa- rit blandad med mycken swaghet och många brister, hwilka så mycket lättare kunnat märkas, som jag aldrig gjordt förställning til min sak; men så har jag ock af många ej thesfore blifwit skont eller förgåten. Dock,
D hade

Hade mina Gransfare welat komma ihog, at jag ej tillagt mig några fullkomligheter, utan at jag, såsom menniska, bär mina häf-
 wor i lerkar, och hwilkom något kan lätteligen undfalla, som icke är
 så ment; hade man welat komma ihog, at jag icke bemödat mig at
 pådraga skrymtemantelen; hade man welat komma ihog, at jag uti
 umgänge sökt blifwa förbättrad, eller om jag kunnat, förbättra an-
 dra; ja, hade man welat komma ihog, at anse ock uttyda allt i kär-
 lek, och ej sättia sit förstånds styrka uti mindre ömt och obenågit ut-
 tydande: aldrig hade mina fel och swagheter blifwit så hårdt ansed-
 de, som af mången skedd, aldrig min oskuld så sargad, eller jag fram-
 dragen för kärlekslösa domstolar. Thet är sant, at mycket sådant
 ej annat kunnat än fräta mig, ty jag är en swag menniska; och at
 oftast nödgats blöda under ondskans tänder, har smärtat mig: men
 när jag wid hwarje anstöt fått litet draga andan, har jag funnit det
 lugn, som af inga stormwäder kunnat eroas eller förloras: ty jag
 har erhållit ljuflig skygd innom den wagnborg, som är et godt sam-
 wete, med hwilket jag ock wägar framtråda för eder och min Do-
 mare.

Thet gläder mig icke litet, at jag med all trygghet kan påstå,
 min umgängelse ibland Eder hafwa warit utan egennyttiga affigter;
 och at jag låtit mig nöja med det jag fått. Ingen lärer med skäl
 kunna förebrå mig, at jag någons silfwer eller guld begärat; eller på
 något, mer eller mindre konstlåd, finare eller utmärktare sätt, sökt,
 at med eder känning eller någon annans förfördelande, tilwinna mig
 något: ty GUD hafwer gifwit mig et hjerta, som sätter sin högsta
 jordiska winning i det, at låta sig nöja. Thet J hafwen tiltråckt
 mig, har jag emottagit med tacksamt hjerta och hand. Och fast ej
 ja, mer än någon annan, hafwer något innesående hos then rike
 Belönaren, har jag dock nog tydeligen oftast kunnat märka, at Han
 antagit mina wälsignelser, såsom en anwising, och ej låtit derföre
 förrådet missas hos dem, som gifwit mig prof af sit goda hjerta.
 Men jag har ock kunnat nog ofta finna, at min tillståndiga dels in-
 stränkning har ej tilbragt någon winning. Dock wälsigne HERREN
 Eder alla både i andelig och lekamlig måtto!

Med mycken höflighet har jag alltid i allmänhet blifwit bemött:
 wälsiljog benågenhet har ock icke tyckts fattas; men jag har ock ägt
 män

många välgörande ibland Eder. Jag kan thet icke twedergålla; men jag hoppas, at mina förböner och wälsignelser skola ännu tildela Eder, och the Eder tillhöra, en glad skörd af det gjorda utsäde; så wist som det är sant, at jag aldrig skal finnas hastwa riftat edra wälgärningar emot mig i sand och flytande watten, utan bär dem i tackfamt hjerta, som ej förr än med lifwet skal finnas utsläckna.

Sedan jag nu til stor del fått lätta mit sinne, och i den allwetande Gudens närwaro, som ej tål förstådt wäsende, talt om det, som både Eder och mig rörer; så återstår dock at något begära utaf Eder. Wisen J öka Eder godhet och kärlek för mig, så lären J ej gifwa mig afslag. Jag wore känslolös af mennisklighetens ofullkomligheter, och bedärwad af förmycken egenkärlek, om den tankan någonsin kunde få rum hos mig, at jag wore utan brister. Jag har således kunnat råka förbryta mig emot någon, änsfont jag med trygt samwete betygar in för den allwetande Guden, at jag ej i ord eller gärning welat upsateligen förolämpa någon. Hafwen då för mig den kärlek, och tilgifwen benågit the swagheter och förseelser, som hos mig kunnat finnas. Hafwer någon ondtt emot mig; så blifwe det för des egen räkning: jag skal dock icke underlåta at af hjertat tilönfka den alt godt. Jag wil icke gå oförfont ifrån Eder; ty wi hafwe alle en noga granskande och sträng domare.

Tillstadsjen mig, at jag ännu får et begära. När jag nu går ifrån Eder, at arbeta i en annan plantering, som är af långt större wigt, än mången torde sig föreställa; så fölhen och beledsagen mig mig med Edra förböner och wälsignelser: at GUDs nåd måtte deruti så handleda mig, som han gifwit mig upriktig wilja och hog at redeligen förrätta det mig är anförtrodt. När jag för Eder legat in för min GUDs fotapall, huru kunnen J afslå det, hwarom jag sluteligen anhåller?

Härwid skulle jag nögder stadna; men J lären fordra af mig the sista orden, såsom en skyldighet. Ja, det är ock så. Jag får då, när jag til Eder samteligen säger et sluteligt farwål, ock med det samma för Eder nedläggga min wördsamma och hjertliga tackfajesse för all bewist kärlek och godhet, besegrad med wälsignelses innerliga tilönfkan, hwartil HEDREN sware: Ja och Amen!

Jag tackar den Sögloflige Konglige Sofrättens Wårda Ledamöter, som alltid med mycken benågenhet uttydt och ansett det swaga arbete, som af mig blifwit så enfaldigt som wålmönt afslagdt, och defutom bewisat mig mycken kärlek. HERren ware med Eder på Eder wigtiga Domaresäten, Wisdomsens Ande uplyse och sölje Eder, och styrke hog och wilja, at til den store Swardomarens ära, Eder egen samwetsfrid, och til allmänt wål skipa lag och rätt ibland oss! Hela wårt Fintland wänder til Eder sina ögon: HERren behålle thesfore Eder orubbade på sina wägar, at Eder steg icke slinta!

Du allmänt älskade och wördade Man och *President*, tag mig ej til mistycke, at jag ock i synnerhet talar med Dig. Du har med ständig närwarelse uti thetta HERrans hus alltid gladt mit hjerta, när jag bekymmertull hit upstigit. Du pryder ej allenast thet rum, som Dit wigtiga Ämbete intager, så at i allmänheten är en angenäm tänkan om wördnads och kärleksbetygande för Dig: men Du låter dig ock ej falla trötsamt eller olägligt, at i thenna HERrans Boning alltid utgjuta Dit hjerta för den Äldrahögste. Har Du ofsenteligen gladt mig, och med mycken ynnest alltid bemött; så täl ock nu min offentliga och wördsamma tacksåjelse. HERren wålsigne Dig på alla stigar, och upskjute i det längsta den dag, då Du skal saknas ibland the dödeliga!

HERren wålsigne thetta Länet Gulde och sorgfällige Landshöfdinge! Täfte Des wålsignade ålder med unadomens grönskande styrka i flere tider; Den Högste kröne Des af hwita silfwerhären blånkande och prydde hjesa ännu med lång lefnad, styrka och hälsa til allmän nytta och glädje!

Det kunde ej annat, än förorsaka mig hjertelig ågnad, om jag nu wid detta tilfälle finge för detta *Etiftets* Högwördigste *Biskop* och *Konstl. A. ademiens Pro-Canceller* nedläggga min så pliktiga som glada tacksåjelse, ej allenast för bewist ynnest och godhet ifrån flere tider; utan ock för det Han så wål eljes, som med sit kära närwarande i detta HERrans Hus, är hiordenom en eftersyn. Men såsom Des bortowaro wid påskående Riksdag betager mig det; så låter det bestå i hjertelig ånskan: at HERrans wålsignelse måtte följa och wara med Honom; och at, såsom Han är satt at wårda allan Hjordnen,

den, Öfverherden Jesus måtte med ständig nåd och kraft, in til the högsta åttatal, utrusta och stärka Den, som han til så wårdande fall utkårat!

HERren wålsigne denna Kongl. *Academiens* lärde Mån och wittre Fäder! Med wördnad erkänner jag Eder godhet och förtroende emot mig; och önskar hjerteligen, at GUD måtte styrka och stadfästa Eder i det göromål, som J för nödigast anseen: at implanta HERrans fruktan, såsom wisshetenes begrundelse, uti deras hjertan, som Eder wård blifwa anförtrodde! HERren utruste Eder så med wisdom och krafter, at ifrån denna Plantering the måga utgå, som framdeles tjena GUDS Församling och Fäderneslandet til nytta, gagn och heder.

Ej utan rörelse tager jag afsked af Dig, denna Församlings Domprobst och Ryrkoherde. Den tackfägelse jag finner mig wara Dig skuldig, förenar jag med hjertelig önskan, at wålsignelsens GUD måtte stärka Dig i Dina afmattade dagar; och under kropsens swaghet, låta Dig i själen finna thet lugn, som förqwärfier alla oroande wedertwårdigheter, och tildelar Himla-nöjen på jorden!

HERren wålsigne Dig, Du studerande och blomstrande Ungdom, som ifrån flere orter samlas til thet härwarande lärdoms Säte, at med wisdoms laddningar åter gå härifrån! Jag tackar Eder så wäl för all Eder wännskap, såsom ock för then upmärksamhet jag hos Eder förmärkt wid mit ringa arbetes föredragande ifrån thetta rum. HERren lede Eder på säkra stigar uti en slipprig och wädelig tid; och låte Eder altid komma ihog: at en ungdom ej kan gå sin wäg ostraffeliga, utan at hålla sig efter HERrans ord!

HERren wålsigne Thenna Stadsens läsliga *Magistrats* Personer, så at thet Hus, i hwilket the inträda, altid må hysa sådana, som owäldugt dela rätthetena til Stadsens inwånares hägn och förmån!

J Stadsens Hederwårde Handlande och öfriga Borgerskap, hwars wännskap och kärlek jag under all min tid fått röna.

Jag afligger hjertelig tackfäjelse hos Eder alla i gemen; men i synnerhet hos dem ibland Eder, hwilkas godhet gjordt mig sig förbunden. Emottagen det jag Eder återbär. Jag har intet annat at gifwa Eder tilba'a, än innerlig wälsignelses tilönskande från högden. HERren wälsigne alla Edra rörelser och hanteringar, så at i mågen därät insämla samweteglådjande winster; men låte Eder aldrig förgåta den sälla winning, som et nögd hjerta och himmelens sökande gifwer! HERren wälsigne allas Edra nåringar, och låte lycka och trefnad wara uti Edra hus och boningar!

Min Allstelige Medarbetare i denna HERrans plantering! Jag har ej ord, som kunna tälka mitt tackfamma hjerta för Din bewista wänskap. Wi hafwe gemensamt arbetat på samningenes ords utdelande. Wi wete then inbördes oro, som of tryckt öfwer den kallsinighet för ordets anammande, som dag ifrån dag tiltagit. Wi hafwa ej annat kunnat, än inbördes klaga thet HERranom; dock i hopp, at Han wäl har sin tid at finna själarna. Wi hafwa delat wår börda och wåra tyngder så godt wi kunnat. Tack därföre för Din trohet. HERren löne en gång det arbete, som Du redan i många år här trötsamt nedlagt! HERren kröne dig med förnyade krafter at arbeta i denna Wingård, och underhjelpe Din tröttande möda med den tröst, at Arbetarena skola, när astoneu kommer, och the blifwa framkallade, få rik belöning!

HERren wälsigne Dig, min Käre Efterträdare, och låte thet pund, som Du här använder, inbringa HERranom mångfal dig winst igenom själars winnande!

HERren wälsigne och Tin Efterträdare, och förlåne sin nåd, at det ord som af Honom blifwer utsädt, måtte frambringa ymnog wårt HERranom!

HERren wälsigne och Eder alla, som, när nästan intet annat än toma murar gifwit mit ropande återfall, dock hafwen gladt och wederqweckt mig med Eder dageliga närwarelse, så andra under hwarshanda sken, sällan eller aldrig trädt in på HERrans gårdar! GUD, som ordets HERre är, meddele sin nåd, at I utaf det utsädda och hörda ordet mågen bära rik frukt i tålamod!

HER

HERRen wälsigne Eder, **J** Antor och Gaderlöse! Tack för Edert förtroende och wälmående tilönsningar. HERRen ware Edert försvar, när så händer, at ofkyldigt utpräfade tårar rinna Eder ned för kindren; och låte Eder, som nödgens med många beswärligheter framdraga Edra dagar, finna wedergweckande glädje theraf: at HERRen uptager, försvarar och försörjer them, som hafwa til Honom sit hopp, och när Honom söka sin tilflykt!

HERRen wälsigne Eder, **J** Fattige! Iesus ware Eder rikes dom, och ersättie med sine förwärswade häfwer den brist af jordiska fördelar, som Eder trycker! Then är icke fattig, som är nögd med sin lätt, och anser det han häfwer, såsom sin beskärda del. HERRen wälsigne Edert Elena förråd, såsom Ankans i Zarechta; och frögde Edra hjertan med himmelsk och andelig rikedom, som allena tilfredsfaller den långtande själens outhärliga begär, när jordiska förmoner oftast äro hinder til det inre lugn, som man bör påsyfta!

HERRen wälsigne alla Sjuka, och tildele them Lazari hopp, och mannens förtröstan wid Bethesda damm! HERRen öke theras tålmod, lindre theras smärtor til kropp och själ, hugswate uti alt lidande, och glädje med föreställningen och hoppet, som en salig död och säll ewighet gifwer!

HERRen wälsigne Eder, **i Unge**, som träden in uti en föröfrist och bedrägelig werld; och gifwe Eder nåd, at med rena hjertan och obefläckade samweten kunna upoffra Gudi Eder ungdoms blomma, så at **J** på älderdomen, om **J** den fän se, kunnen glädja Eder af the i HERRans fruktan tillbaka lagde dagar!

HERRen wälsigne Eder, **J Tjenare och Tjenarinnor**, och låte Eder tilbringa dagarna, uti det Eder tilkommer, så nögda, så som the ther tjena HERRanom och icke menniskom!

Anteligen böjer jag för Eder Alla samtelligen min knä til wårs HERRas Iesu Christi Gader, then ther rättte Fadren är öfwer alt thet Gader heter i himmelen och på jordene; at San wille gifwa Eder kraft, efter sina härlighets rikedomar, at **J** starke warden genom Sans Andas til then inwår-

wärtes menniskan: at Christus må bo genom trona i edor hjer-
ta, stadeliga rotade och grundade i kärlekenom: at i mågen
begripa med all Selgon, hwad bredden och längden, och
djupet, och högden är: och dermed känna Christi kärlet,
then all kunskap öfwergår: på thet I mågen upfylte warda
Eph.3:14/19. med allahanda Guds fullhet!

Men, min trofaste GUD, mit A och O, min begyn-
nelse och ända, mit första och mit sista, ännu med Dig
ord, hwilket detta stäst wägar in för Din Menighet frambära
erwärdelig förskrifning:

Jag tala skal om tina nåd,
Tit wälde och tin under,
Tin härlighet och tina råd,
Tin wisheit alla stunder:
Tin godhet skal af wäta barn,
Tin rättwisheit af barnabarn
Sörkunnas och berömmas.

Tu rättwis äst, O! SEKRE GUD;
I alla tina wägar,
Och heligt är tit ord och bud,
Som tu sielf wara plågar:
Ty skal min mun med alt thet lött,
Som warit har, och än blir födt,
Tig utan ända prisa!

A M E N!

